

for den Ene som for den Anden. Da nu dannebe Folk ikke friggjøre sig fra at beruse sig, og det paa ingen Maade ansees for Noget, som de ikke kunne være bekjendte offentlig at sige: Om jeg dengang har handlet som et Skarn, skal jeg ikke kunne sige Noget om, thi jeg var beruset, saa kommer den samme Maade at behandle Sagerne paa til at gaae over paa de Clasfer, som endnu hyppigere beruse sig, eftersom det saa at sige er den eneste Maade for dem at skaffe sig glade Dieblif, og paa den Lære, de modtage fra Mange, igjennem denne Methode at skaffe en Undstylningsgrund. Derfor er denne Paragraph, saaledes som den er affattet, meget farlig, hvorfor jeg paa det Alleralvorligste maa anbefale at antage det Endringsforslag, vi have stillet. Man maa enten antage dette Endringsforslag, eller man maa tage denne sidste Passus ud af Paragraphen; dette vil man saa kunne gjøre ved Justitsministerens Undstyldelse paa et andet Sted, saa blive begge Dele borte. Dette er den eneste Vej, hvorved vi kunne faae det, som efter min Mening er en Plet i Loven, ud af den. Jeg indrømmer imidlertid, at der kan være en siebliffelig Bevidsløshed, som hidrører fra andre Aarsager end Beruselse, og derfor har jeg og mine Venner som Forslagsstillere ikke forsøgt at rette Paragraphen ved at tage denne Passus ud, og vi have heller ikke forsøgt at rette paa denne Passus, idet vi nemlig have erkjendt, at vi der ved vilde komme til at indville os i en Række af meget spidsfindige Distinctioner, hvor vi ikke stode lige med de Personer, vi bekæmpe; men vi have derimod paa en positiv Maade mødt denne Sætning ved at foreslaae, at, forsaavidt denne siebliffelige Bevidsløshed — thi om Andet er der her ikke Tale — hidrører, ikke fra Drilfsældighed, ikke fra Drukkenskab, men fra Beruselse — dette er netop en siebliffelig Tilstand, fremkaldt ved Spiritus —, saa skal den ikke kunne skaffe denne Straffrihed. Om § 39 behøver jeg ikke at sige Noget, eftersom det, jeg har sagt om § 38, ogsaa rammer § 39, og saavel den ærebe Minister som det ærebe Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) have begge havt mindre imod det Endringsforslag, der er stillet til § 39, end det,

der er stillet til § 38. Naar Forslaget til § 38 bliver antaget, saa falder det Forslag, der er stillet til § 39, af sig selv; men dersom Forslaget til § 38 ikke antages, saa staaer der ligefrem sagt her i Loven: Indret Eder paa kunstforstandigen at beruse Eder, saa at I have et fuldkomment Stin af Bevidsløshed i Handlingsens Dieblif, saa er Dommeren berettiget eller forpligtet til at friskjende Eder for Straf. Dette staaer der med rene og stærke Ord her i Loven.

Ryholm: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærebe Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Ryholm: Jeg vil blot tillade mig at henlede den ærebe sidste Talers Opmærksomhed paa, at det er en fuldstændig Bilsfarelse, naar han troer, at Domstolene paa nogen Maade nu ere tilbøielige til at modtage Drukkenskab som Undstylningsgrund; tværtimod, jeg tør sige, at det Modsatte er Tilfældet. Hvis der kan være Tale om nogen Retning enten i den ene eller anden Henseende, saa gaaer den netop derhen, at man ikke modtager Drukkenskab som Undstylningsgrund. Det hjælper ikke paa nogen Maade Tiltalte, at han, naar han forhøres, erklærer, at han ikke kan erindre, hvad han har gjort, fordi han har været drucken; thi hvad gjør man saa? Man afhører Vidnerne og lader dem erklære sig om Factum og Bekommeses Tilregnelighedsstilstand, og den, der paastryder Utilregnelighed paa Grund af Drukkenskab, bliver derfor netop, naar han med Urette paastryder det, meget værre faren; thi saa maa han finde sig i, at Vidnernes Forklaring om Factum, der naturligviis foreholdes ham, tages tilfølge, og paa Grund af den Veilighed til at gjøre de Modbemærkninger med Hensyn til den factiske Fremstilling af Sagen, som der ellers kunde være Anledning til. Drukkenskab er altsaa paa ingen Maade nu nogen Undstylningsgrund; tværtimod, den gavner — og det er egentlig Hovedsagen — ikke i mindste Maade Tiltalte.